

[Formanden]

Bjørn Elmquist: spm. nr. S 922.

Tommy Dinesen: spm. nr. S 929.

Jes Lunde: spm. nr. S 930.

Maisted: spm. nr. S 938.

Annelise Gotfredsen: spm. nr. S 939.

Spm. nr S 673

Til statsministeren (10/2 86) af:

Albrechtsen (VS):

»Kan statsministeren oplyse, om regeringen deler folketingsmedlem Erhard Jakobsens opfattelse af de nye regler i EF-pakken, hvorefter Kommissionen skal udarbejde forslag »under hensyn til de af Europa-Parlamentet foreslåede ændringer« og Rådet skal »samarbejde med Europa-Parlamentet« som udtryk for, at Parlamentet nu er en ligeberettiget part?«

Begrundelse

Forslagene i EF-pakken styrker på forskellig vis EF-Parlamentet og Kommissionen, ikke mindst når det drejer sig om kombinationen af EF-Parlamentets ret til at stille ændringsforslag, som kan indarbejdes af Kommissionen, og de nye regler om kvalificeret flertal i de endelige afgørelser. Men hertil kommer, at de nye regler også generelt understreger Parlamentets øgede status, især de nye regler om, at EF-Kommissionen nu skal tage hensyn til EF-Parlamentets ændringsforslag (»under hensyn til de af Europa-Parlamentet foreslåede ændringer«, art. 149, stk. 2, bogstav d)). Hermed understreges, at Parlamentet skal tillægges større betydning.

Det samme gælder, når det drejer sig om ordene »høring af Parlamentet«, der ændres til »i samarbejde med« Parlamentet, en ændring, der af Erhard Jakobsen under folketingsdebatten den 21. januar 1986 blev fortolket som en understregning af, at Parlamentet skal betegnes som en ligeberettiget part i samarbejdet med Ministerrådet. (»I er ligeberettigede«, sagde Erhard Jakobsen om Parlamentet, se fortryk af folketingets forhandlinger den 21. januar 1986, sp. 5367). Dette ville jo indebære, at Parlamentet dermed også skulle betragtes som ligeberettiget med folketinget, hvilket naturligvis er en latterlig betragtning, som regeringen næppe kan have støttet, og som Erhard Jakobsen må formodes at stå alene med her i Danmark. Men det

må naturligvis for det første af regeringen gøres krystalklart, at en sådan opfattelse ikke kan komme på tale, og for det andet må de andre EF-lande gennem en skriftlig henvendelse fra statsministeren have besked på, at en sådan opfattelse ikke vil blive accepteret.

I modsat fald må det konstateres, at Anker Jørgensen havde mere ret under debatterne den 21. januar og 28. januar end de borgerlige ordførere i, at der skulle tages mere »hensyn« til Parlamentet end nu.

Svar (20/2 86):

Statsministeren (Poul Schlüter):

Regeringen har flere gange givet udtryk for, at den foreslåede dobbelte høring giver Europa-Parlamentet bedre muligheder for at fremsætte sine synspunkter, forinden Rådet tager endelig stilling.

Regeringen har også gjort det klart, at Europa-Parlamentets udtalelse sendes til Kommissionen, og det er op til Kommissionen at tage stilling til, om den i lys heraf ønsker at ændre sit forslag eller at bibeholde det i uændret stand.

Denne situation ændrer ikke den fastlagte kompetencefordeling mellem institutionerne. Det er fortsat alene Rådet, som træffer beslutning, og alene Kommissionen, som fremlægger forslag. Europa-Parlamentet har fortsat alene ret til at udtale sig og kan ikke i noget tilfælde træffe beslutninger.

Ordet »samarbejdsprocedure« dækker over et bedre samarbejde mellem Rådet og Europa-Parlamentet. Det kommer blandt andet til udtryk ved, at Europa-Parlamentet får lejlighed til at fremkomme med sine synspunkter efter, at Rådet har haft en første drøftelse af Kommissionens forslag. Det betyder, at medlemmerne af Europa-Parlamentet tager stilling med kendskab til, hvorledes de politiske partier har stillet sig i det nationale parlament. Efter regeringens opfattelse bliver der herved bedre mulighed for overensstemmelse mellem de synspunkter, som de politiske partier står for i de nationale parlamenter, og de synspunkter, som deres repræsentanter fremsætter i Europa-Parlamentet.

Spm. nr. S 732

Til miljøministeren (19/2 86) af:

Margrete Auken (SF):